

Falešné cesty.

Lidé jsou až na několik výjimek v bezmezném a pro ně velmi neblahém omylu!

Bůh nemá zapotřebí za nimi běhat a prosit je, aby snad mohli uvěřit v Jeho existenci. Rovněž Jeho služebníci nebyli posláni k ustavičnému napomínání, aby od Něj neupouštěli. To by bylo přece směšné. Takto uvažovat a toto očekávat znamená znehodnocovat a strhávat vznešené Božství. Tento mylný názor působí velké škody. Je živen počínáním mnohých skutečně vážných duchovních pastýřů, kteří se ve skutečné lásce k Bohu a lidem stále znovu pokouší jen k pozemskému obrácení lidí napravovat, přesvědčovat a získávat pro církev. To všechno přispívá jen k nezměrnému zvyšování beztak již stávající domýšlivosti lidí o své důležitosti a mnohé to nakonec skutečně přivádí k bludu, že musejí být prošeni, aby chtěli dobro. To přináší také podivný postoj největší části všech „věřících“, kteří znázorňují mnohem spíše odstrašující příklady než vzory. Tisíce a tisíce cítí v sobě určité zadostiučinění, povznesenost ve vědomí, že věří v Boha, své modlitby vykonávají s pro ně potřebnou vážností a svým bližním nezpůsobují úmyslně škodu.

V tomto vnitřním „povznesení“ cítí určitou odměnu za dobro, Boží dík za svou poslušnost a nalézají v tom sjednocení s Bohem, na kterého také někdy myslí s určitým posvátným rozechvěním, které vytváří nebo zanechává pocit blaženosti, který se štěstím požívají.

Avšak tyto davy věřících jdou falešně. Šťastně žijí v jimi

vytvořeném bludu, kterým se nevědomky nechávají zahrnout mezi ony farizeje, kteří se skutečným, avšak falešným pocitem díky přináší své malé oběti: „Pane, děkuji Ti, že nejsem takový jako ti druzí.“ Není to vyslovováno, také to tak není skutečně myšleno, avšak „povýšený pocit“ v nitru není nic jiného než tato bezděčná modlitba, kterou také Kristus označil již jako falešnou.

Vnitřní „povznesení“ není v tomto případě ničím jiným než projevem sebeuspokojení vzniklého modlitbou nebo záměrně dobrými myšlenkami. Ti, kteří se nazývají pokornými, jsou zpravidla daleko vzdáleni tomu, aby pokornými ve skutečnosti byli! Vyžaduje to často přemáhání, mluvit s těmito věřícími. Nikdy nebudou moci v takovémto rozpoložení dosáhnout blaženosti, kterou se domnívají mít již zajištěnu! Nechtě dbají na to, aby se zcela neztratili ve své duchovní pýše, kterou považují za pokoru. Mnozí nyní ještě zcela nevěřící budou moci snáze vstoupit do království Božího než všechny ty zástupy s jejich domnělou pokorou, která ve skutečnosti není prostě prosící, nýbrž předstupuje před Boha s nepřímým požadováním, aby je odměnil za jejich modlitby a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich podstatou je pokrytectví. Budou od Jeho tváře odvanuti jako prázdné plevy. Odměnu mají zajištěnu, jen jinak, než si myslí. Nasytili se na zemi již dostatečně vědomím své vlastní hodnoty.

Pocit blaha zmizí záhy s přechodem do jemnohmotného světa, ve kterém vystoupí sotva tušené vnitřní citění, zatímco pocit převážně vytvářený jen myšlenkami rozplyne se v nic.

Vnitřní, tiché, takzvané pokorné očekávání lepšího není ve skutečnosti ničím jiným než požadováním, i když je to ještě jinak řečeno tak krásnými slovy. Každé požadování je však drzost. Samotný Bůh má požadovat! Rovněž Kristus nepřišel prosebně k

lidem se svým poselstvím, nýbrž varovně a požaduje. Dával sice vysvětlení Pravdy, nedržel však lákavé odměny před očima naslouchajících, aby je tím pobídl stát se lepšími. Prikazoval vážně hledajícím klidně a přísně: Jděte a jednejte podle toho!

Požaduje stojí Bůh před lidstvem, ne vábivě a prosebně, ne běduje a truchlivě. Klidně ponechává všechny špatné, dokonce i všechny kolísavé temnotám, aby vzhůru usilující již více nebyli vystavováni jejich útokům a aby ostatní nechal důkladně prožít všechno to, co považují za správné, a tím došli k poznání svých omylů!